

те почистени. В къщи обаче нямаше нито една книга; ни приказка, ни роман.

Баща ми беше грамотен човек с 4-то класно образование и с особено красив почерк, който аз никога няма да забравя и през целия си съзнателен път се стремях да усвоя. Като грамотният човек в семейството ни контрола по образоването беше негова задача. Той контролираше и мене и сестрите ми – да четем, да пишем и да решаваме задачи пред него. Въпреки негодите на живота той винаги намираще време за това и беше строг, но справедлив родител. Той забеляза у мен огъня на познанието и неговото очакване към мен беше свързано преди всичко с ученето и постигането на високи образователни постижения. Така за мен приключиха отделенията в началното училище.

Със започване на прогимназията у мене се роди много голямо желание за учене. Бях вече единственият ром в класа, но това не само че не ме уплаши, напротив, започнах да полагам по-голямо старание и усърдие да се уча и образовам. Тук се сприятелих с трима мои съученици, с които после станахме неразделни приятели чак до края на училището. Единият беше син на учител, другият – син на строителен предприемач, а третият – син на дърводелец. С тези мои приятели ни делеше само единият сън. Първият от тях стана учител, по-късно наш кум със съпругата ми при женитбата ни. Другият завърши право и се пенсионира като полковник в МВР, а третият стана военен и се пенсионира като командир на полк в танкови войски.

Тази среда на приятелите ми оказва много силно влияние в положителна посока. Благодарение на приятелите, ние непрекъснато общувахме, говорехме, мечтаехме, виждахме себе си като реализирани хора. От роднините и техните деца, както и от комшийските деца в махалата аз не отбягвах, но с тях много трудно намирах общ език и тематика за разговори. Братовчедите и приятелите от махалата непрекъснато говореха за момичета и женитба, вършеха едни по-особени момчешки работи, надпреварваха се да правят щуротии, които на мен не ми допадаха.

Завърших 13-та прогимназия „Л. Каравелов“. В нея се учеха и други момчета от нашите, в различните класове. Някои учеха и се стараеха. Единият от тях – Янко Маджаров – стана инженер, започна работа и стигна до поста зам. директор на големия завод „Васил Коларов“. Веднага след прогимназията той започна да работи, за да подкрепя семейството си, но продължи образованието си вечерно в механотехникум, а след това задочно завърши и висшето си образование. Беше много интелигентно и умно момче и не напразно го издигнаха за зам. директор.

В прогимназията, с всяка измината година, аз завършвах все по-добре и стигнах до приключване с успех от 5.25 във свидетелството си за основно образование. В 7 клас (тогава прогимназията беше до 7 клас) аз можех да решавам задачите още с дописването им от учителката на дъската. По математика, френски език, история, химия и руски език, имах отлични оценки. Точно в 7 клас се породих у мене желанието да усвоя езиците на великите френски и руски народи. Някои от учителите не се свеняха да хвалят класните ми работи в другите класове и по време на междучасие идваха ученици да питат кой е № 10. Случвало се е и мене да ме питат, а аз им отговарям: „Не го познавам. Питай другите“. Помня като ден-днешен, че